

Fischer Istvánné És Férje

A kép 1946-ban készült. Amikor 1944-ben összeházasodtunk, akkor sem kedvünk, sem alkalmunk nem volt ilyen képet csináltatni.

Én Pestre akartam menni, nem akartam Egerben maradni. Ennek nagyon egyszerű oka volt: nem akartam sádhennal férjhez menni. Az egri fiúk közül nem láttam olyat, akihez kötődtem volna. Úgy gondoltam, ahhoz, hogy ne sádhennal menjek férjhez, el kell mennem Pestre. Anyukám segített kiharcolni, és akkor a szüleim kerestek nekem Pesten egy helyet. Találtak egy helyet, egy gyermektelen házaspárt. A férfi az Ipartestület alelnöke volt, és tizedíziglen rokon is. Leszerződtem, és nála voltam koszt-kvártélyon. Az volt a feltétel, hogy nem küldözget ide-oda, hanem megtanít varrni és szabni. Tehát én első perctől kezdve szabni és varrni tanultam. Érettségi után egy év volt a tanoncidő, ott szabadultam fel.

Közben megismertem Pesten a férjemet. Ahogy Pestre jöttem, másnap megismertem. Barátok mutatták be.

A Fischer szőrmeszalón a legnagyobb pesti ruhaszalónoknak szőrmézett. Miután felszabadultam, Pista rögtön elhelyezett segédnek az egyik szalónban, hogy segédként jó helyen tanuljak. Apukám azt akarta, hogy tanuljam meg a szakmát, legyek tökéletes, egészen a mestervizsgáig.

Aztán Pista két bátyját behívták munkaszolgálatra. Akkor Pista azt kérte, hogy menjek oda dolgozni fizetett alkalmazottként, ne kelljen felvenni idegent. Mint női szabó, tudok szabni, tudok próbálni, nem kell szőrme szakmunkát végezni. Két hónapig harcoltam az édesapámmal, aki azt mondta, hogy nem illik, hogy valaki a jövőbelije üzletében dolgozzon. Két hónapig magyaráztam neki, hogy ez világháború, és zsidótörvény, és én egy bizalmi ember vagyok, nem akarnak idegent. Végül 1942-ben bementem a szőrmeüzletbe, aminek ragyogó vevőköre volt, nem akarok elsorolni neveket, hogy kiknek dolgoztunk. Például gróf Telekiné. Vagy az Edelsheim-lányok, vagy Prónay bárónő...

Megismerkedtünk 1940 szeptemberében, és már karácsonykor megbeszéltük, hogy férj és feleség leszünk, de nem ezekben az időkben, mert az felelőtlenség lenne. A férjemet 1941-ben hívták be először munkaszolgálatra, Esztergom-Táborba. Akkor azt mondta, hogy visszaadja a szabadságomat. Mondtam, hogy nem akarom visszavenni. 1943. december harmincegyedikén volt egy hivatalos eljegyzés, amit Egerben, a szüleimnél tartottunk. A szüleimnek nem tetszett, hogy lekötöm magam a bizonytalanságban. Én meg mondtam, hogy szó sincs semmiféle bizonytalanságról.

István ellen nem a jellemével kapcsolatban volt kifogásuk, hanem a társadalmi különbség miatt. Ők kereskedők voltak, mi pedig lateinerek. Ez más társadalmi osztály. Vele nem éreztették, de nekem megmondták. Viszont szerettek annyira, hogy amikor határozottan kijelentettem, hogy nem tágítok, és tudom, hogy olyan ember, aki nem csap be, és hozzá akarok menni feleségül, a végén beletörődtek. Az apám nagyon előrelátó volt, most is attól félt, hogy nem látja biztosítva a jövőmet. Úgyhogy főleg azért tartottuk meg az eljegyzést, hogy ők nyugodtak legyenek. Pistát az eljegyzésre kiengedték a munkaszolgálatból.